

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 8 Ročník XVII

19. dubna 2020

**„My poutníci, hledající naději, dnes objímáme Tebe, vzkříšený Ježíši.
Obracíme se zády ke smrti a otevíráme srdce Tobě, který jsi Život“**

František

Milí farníci!

Všem Vám přeji milostiplné a radostné svátky Kristova zmrtvýchvstání!

Dlouhá karanténa nám poskytla možnost soukromě se setkávat s Kristem ve vystavené Eucharistii, nebo jen ve svatostánku. Tichá setkání. Tak krásné a přitom z donucení! Jistí lidé ze zásady na adorace nechodí, protože nevědí, co mají dělat. Někdo potřebuje stále něco poslouchat, vidět nějaký pohyb. A teď klid a soustředěnost... Já a Bůh! Dlouhá Bílá sobota... Požehnaný půst v modlitbě za uzdravení světa. Ve zprávách ukazovali stále strmější statistiky nakažených a obětí koronaviru. „Pomni, že prach jsi a v prach se obrátíš!“, jsme slyšeli na Popeleční středu při zahájení doby postní. Při jedné adoraci v rouškách jsem si uvědomil něco zvláštního. Lidem nebylo vidět do obličejů – roušky totiž znemožňují uvidět, jak se lidé tváří! Jestli se usmívají, nebo jsou smutní. A pak jsem se podíval na Eucharistii v monstranci – proměněnou hostii v Tělo Kristovo – bílé kolečko, které se nijak neprojevuje, neblíká, nezáří, mlčí... A tak mi novým způsobem došlo, že je Kristus právě tak skrytě přítomen, jako my pod rouškou. Pod způsobou proměněného chleba je mezi námi a lze ve víře tušit, že září láskou k lidem, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, Mistr a bratr, Bůh a člověk. Jak říkal svatý farář arský: „On se dívá na mě a já na něho“. Kéž by nám tato zkušenost zůstala a pomohla upevňovat pouto s Bohem. Ať vám do dalších dnů žehná, †! Pater Petr

Této noci jsme obdrželi právo na naději

Homilie papeže při Velikonoční vigílii, baz. sv. Petra

»Po sobotě« (Mt 28,1) šly ženy ke hrobu. Evangelium této posvátné vigílie začíná sobotou. Je to den Velikonočního tridua, který spíše přehlízíme, stržení chvějivým očekáváním přechodu od pátečního kříže k nedělnímu aleluja. Tento rok však Bílou sobotu vnímáme více než kdy jindy jako den velkého ztišení. Můžeme se

zhlédnout v pocitech žen onoho dne. Stejně jako nám se jim v očích zračilo drama utrpení, netušené a příliš náhlé tragédie. Uviděly smrt a nesly si v srdci smrt. K bolesti se přidružil strach: skončí snad stejně jako Mistr? A potom obavy z budoucnosti. Všechno bude třeba postavit znovu. Zraněná paměť, udušená naděje. Nastala pro ně nejtemnější hodina, jako pro nás. Ženy se však touto situací nedaly paralyzovat. Nepodléhají temným silám nářku a žalosti, neuzavírají se do pesimismu, neutíkají před realitou. Učiní cosi jednoduchého a mimořádného. Připraví si doma vonné masti na pomazání Ježíšova těla. Nezřikají se lásky a v temnotách srdce zapalují milosrdenství. Madona se v sobotu – v den, který jí pak bude zasvěcen – modlí a doufá. Tváří v tvář bolesti důvěřuje Pánu. Tyto ženy, aniž to věděly, připravovaly v temnotě oné soboty »úsvit prvního dne v týdnu«, dne, který měl změnit dějiny. Ježíš – jako zrno v zemi – dával ve světě vzkříšit novému životu, a ženy modlitbou a láskou pomáhaly vykvést naději. Kolik lidí si v těchto smutných dnech počínalo a počíná jako ony ženy a rozsévají zárodky naděje! Nepatrnými projevy péče, citu a modlitby. Na úsvitu jdou ženy ke hrobu. Anděl jim tam říká: »Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen« (Mt 28,5-6). Před hrobem slyší slova života... A potom se setkávají s Ježíšem, původcem naděje, který tuto zvěst potvrzuje a říká: »Nebojte se« (v. 10). Nemějte strach, nebojte se – to je zvěst naděje. Pro nás dnes. Jsou to slova, která nám opakuje Bůh v této noci, kterou procházíme. Dnes v noci získáváme základní právo, které nám nebude odňato: právo na naději. Je to nová a živá naděje, která přichází od Boha. Nejde o pouhý optimismus, nejde o poklepání na ramena či příležitostné povzbuzení. Je to dar z nebe, nemohli jsme si jej opatřit sami. Všechno bude dobré, říkáme v těchto dnech úporně a přimknuti ke kráse svého lidství necháváme od srdce stoupat slova povzbuzení. Avšak s během dní a růstem obav může i ta nesmělejší naděje vyprchat. Ježíšova naděje je odlišná. Vkládá do srdce jistotu, že Bůh umí všechno obrátit v dobré, protože dokonce z hrobu dává vyjít životu. Hrob je místo, odkud ten, kdo tam vstoupí, nev्यjde. Ježíš však pro nás vyšel, vstal pro nás, aby přinesl život tam, kde byla smrt, a aby zahájil nové dějiny tam, kde se uzavřely. On, který odvalil kámen od vchodu do hrobu, může odstranit balvany, kterými je zapečetěno srdce. Nepodléhejme proto rezignaci, neskoncujme s nadějí. Můžeme a máme doufat, protože Bůh je věrný. Nenechal nás samotné, navštívil nás, vstoupil do každé naší situace, bolesti, úzkosti a smrti. Jeho světlo, které osvítilo temnoty hrobu, dnes dosahuje do těch nejtemnějších zákoutí života. Sestro, bratře, i kdybys v srdci pohřbil naději, nevzdávej se, Bůh je větší. Temnota a smrt nemají poslední slovo. Odvahu, nic není ztraceno s Bohem! Odvaha je slovo, které v evangeliu Ježíš pronáší neustále. Jednou jej vyslovili druzí, aby řekli žebrákov: »Buď dobré mysli, vstaň, Ježíš tě volá!« (Mk 10,49). On, Zmrtvých-vstalý pozvedá nás potřebné. Jsi-li na cestě slabý, křehký a padáš, neboj se, Bůh tě drží za ruku a říká: „Buď dobré mysli!“. Mohl bys však, jako don Abbondio, říci: „Odvahu si sám člověk nedá“ (A. Manzoni, Snoubenci, XXV, překlad Václav Čep, Praha 1973). Nemůžeš si ji dát, ale můžeš ji přijmout jako dar. Stačí otevřít srdce v modlitbě, stačí trochu pozvednout kámen přivalený k srdci a nechat vstoupit Ježíšovo světlo. Stačí pozvání: „Přiď“,

Ježíši, do mých obav a řekni mi také: buď dobré myslí! S Tebou, Pane, budeme zkoušeni, ale nikoli zmateni. A ať už v nás bude jakýkoli zármutek, budeme vnímat nezbytnost naděje, protože s Tebou kříž vede ke vzkříšení, protože jsi s námi v temnotě naší noci. Jsi jistotou v našich nejistotách, Slovem v našem mlčení, a nic nebude nám nikdy moci odcizit lásku, kterou k nám chováš. To je zvěst Velikonoc, zvěst naděje, která pokračuje posláním: »Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje« (Mt 28,10), říká Ježíš. »Jde před vámi do Galileje«, říká anděl. Pán nás předchází. Je krásné vědět, že jde před námi, vstoupil do našeho života a naší smrti, aby nás předešel do Galileje, tedy do míst, která Jemu i Jeho učedníkům připomínala všední život, rodinu, práci. Ježíš si přeje, abychom nesli naději tam, do každodenního života. Galilea však byla pro učedníky také místem vzpomínek, především na první povolání. Vrátit se do Galileje znamená vzpomínat, že byli Bohem milováni a povoláni. Každý má svoji Galilej. Potřebujeme se vydat znovu na cestu, upamatovat se, že se rodíme a obrozujeme zdarma daným povoláním lásky. Toto je bod, od kterého je třeba začínat vždy znovu, zejména v krizi, v čase zkoušky. Od upamatování na svoji Galilej. Ale to není všechno. Galilea byl nejuvdálenější region od Jeruzaléma, kde se nacházeli. A nejenom zeměpisně. Galilea se nejvíce vzdalovala od posvátnosti svatého města. Byla to oblast obydlená různými národy, které praktikovaly různé náboženské kultury: »Galilea pohanů« (Mt 4,15). Tam je Ježíš posílá a žádá, aby začali odtamtud. Co to říká nám? Že zvěstování naděje nemáme omezovat na svoje posvátná území, nýbrž nést ji všem. Ženy nakonec Ježíši »objaly nohy« (Mt 28,9), ony nohy, které musely ujít dlouhou cestu, vejít a vyjít z hrobu, aby nám vyšly vstříc. Objaly nohy, které potřely smrt a otevřely cestu naděje. My poutníci, hledající naději, dnes objímáme Tebe, vzkříšený Ježíši. Obračíme se zády ke smrti a otevíráme srdce Tobě, který jsi Život.

Vzkříšeným je Ukřižovaný, nikdo jiný

Velikonoční poselství papeže Františka Urbi et Orbi, 12. dubna, bazilika sv. Petra

Draží bratři a sestry, hezké Velikonoce!

Dnes oznamuje církev celému světu: „Ježíš Kristus vstal z mrtvých! – Opravdu vstal!“. Tato dobrá zvěst se jako nový plamen rozhořela v noci. V noci světa, který se již potýkal s epochálními problémy, a nyní na něj dolehla pandemie, která vystavuje naši velkou lidskou rodinu tvrdé zkoušce. Do této noci zní hlas církve: „Kristus, má naděje, byl vzkříšen!“ (Velikonoční sekvence). Je to jiná „nákaza“, šířící se od srdce k srdci, protože každé lidské srdce očekává tuto dobrou zvěst. Je to nákaza naděje: „Kristus, má naděje, byl vzkříšen!“. Nejde o zakladadlo, po němž se rozplynou problémy. Nikoli, to není Kristovo zmrtvýchvstání. Je to naopak vítězství lásky nad kořenem zla, vítězství, které „nepřeklenuje“ utrpení a smrt, nýbrž jimi prochází, rází cestu hlubinami a proměňuje zlo na dobro, což je ochranná známka Boží moci. Tím Vzkříšeným je Ukřižovaný, nikoli někdo jiný. Na svém oslaveném těle nese nesmazatelné rány: zranění, jež se stala nadějí. K Němu obraťme svůj pohled, aby zahojil rány sužovaného lidstva. V tento den myslím zejména na ty, kteří byli přímo zasaženi koronavirem: na nemocné, na ty,

kdo zemřeli, a na příbuzné, kteří oplakávají smrt svých drahých, s nimiž se nemohli ani naposledy rozloučit. Pán života ať přijme do svého království zemřelé a daruje útěchu a naději těm, kdo jsou dosud zkoušeni, zvláště starým a osamělým lidem. Kéž nechybí Jeho útěcha a nezbytná pomoc těm, kdo jsou obzvláště zranitelní, tedy pracujícím v domovech důchodců anebo těm, kdo žijí v kasárnách a vězeních. Pro mnohé znamenají Velikonoce samotu, prožívanou v zármutku a nesnázích, způsobenými pandemií, od fyzického utrpení po ekonomické problémy. Tato epidemie nás připravila nejenom o náklonnost, ale také o možnost osobně čerpat útěchu ze svátostí, zejména eucharistie a smíření. V mnoha zemích nebylo možné k nim přistupovat, ale Pán nás neponechal samotné! Zůstáváme sjednoceni modlitbou, máme jistotu, že na nás klade svou dlaň (srov. Žl 138,5) a důrazně nám opakuje: „Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou“ (Římský misál)! Ježíš, naše Pascha, ať dá sílu a naději lékařům a ošetřovatelům, kteří všude vydávají svědectví starostlivosti a lásky vůči bližním, až do úplného vyčerpání a nezřídká i obětí vlastního zdraví. Jim, jakož i těm, kdo se snaží zaručovat podstatné služby nezbytné pro občanské soužití, pořádkovým silám a vojákům, kteří se v mnoha zemích snaží obyvatelstvu ulevit v jeho obtížích a bolestech, patří naše sympatie a vděčnost. V těchto týdnech se život milionů lidí znenadání změnil. Pro mnohé je pobyt doma příležitost k reflexi a k zastavení uspěchaného životního rytmu, aby byli spolu se svými drahými a vzájemně se těšili. Pro mnohé je však také časem obav o budoucnost, která vypadá nejistě, o práci, jejíž ztráta hrozí, i vzhledem k dalším důsledkům, jež přináší nynější krize. Vybízím všechny, kdo mají politickou odpovědnost, aby se aktivně zasadili o obecné dobro občanů, poskytlí prostředky a nástroje nezbytné k důstojnému životu pro všechny a usnadnili, až to okolnosti dovolí, návrat k obvyklé každodenní činnosti. Toto není čas na lhostejnost, protože celý svět trpí a potřebuje jednotně čelit pandemii. Vzkříšený Ježíš kéž daruje naději všem chudým a těm, kdo žijí na periferiích, uprchlíkům a bezdomovcům. Ať nejsou ponecháni o samotě tito naši nejslabší bratři a sestry, žijící v našich městech a periferiích všech částí světa. Ať jim nechybí základní prostředky k životu, obtížně dosažitelné nyní, kdy bylo pozastaveno mnoho aktivit, jako jsou léky a především možnost adekvátní zdravotnické péče. Toto není čas na sobectví, protože výzva, které čelíme, nás všechny spojuje a nečiní rozdíly mezi lidmi. Toto není čas na rozdělení. Draží bratři a sestry, lhostejnost, sobectví, rozdělení, zapomnění, opravdu nejsou slova, která chceme slyšet v této době. Chceme je odstranit z každé doby! Zdá se, že převažují, když jsme přemoženi strachem a smrtí, to znamená, když ve svém srdci a svém životě nenecháváme vítězit Pána Ježíše. On, který již porazil smrt a otevřel nám cestu k věčné spáse, ať vyžene temnotu z našeho ubohého lidstva a uvede nás do Svého zářivého dne, který nezná setmění.

Spolu s těmito reflexemi bych vám všem chtěl popřát požehnané Velikonoce!